

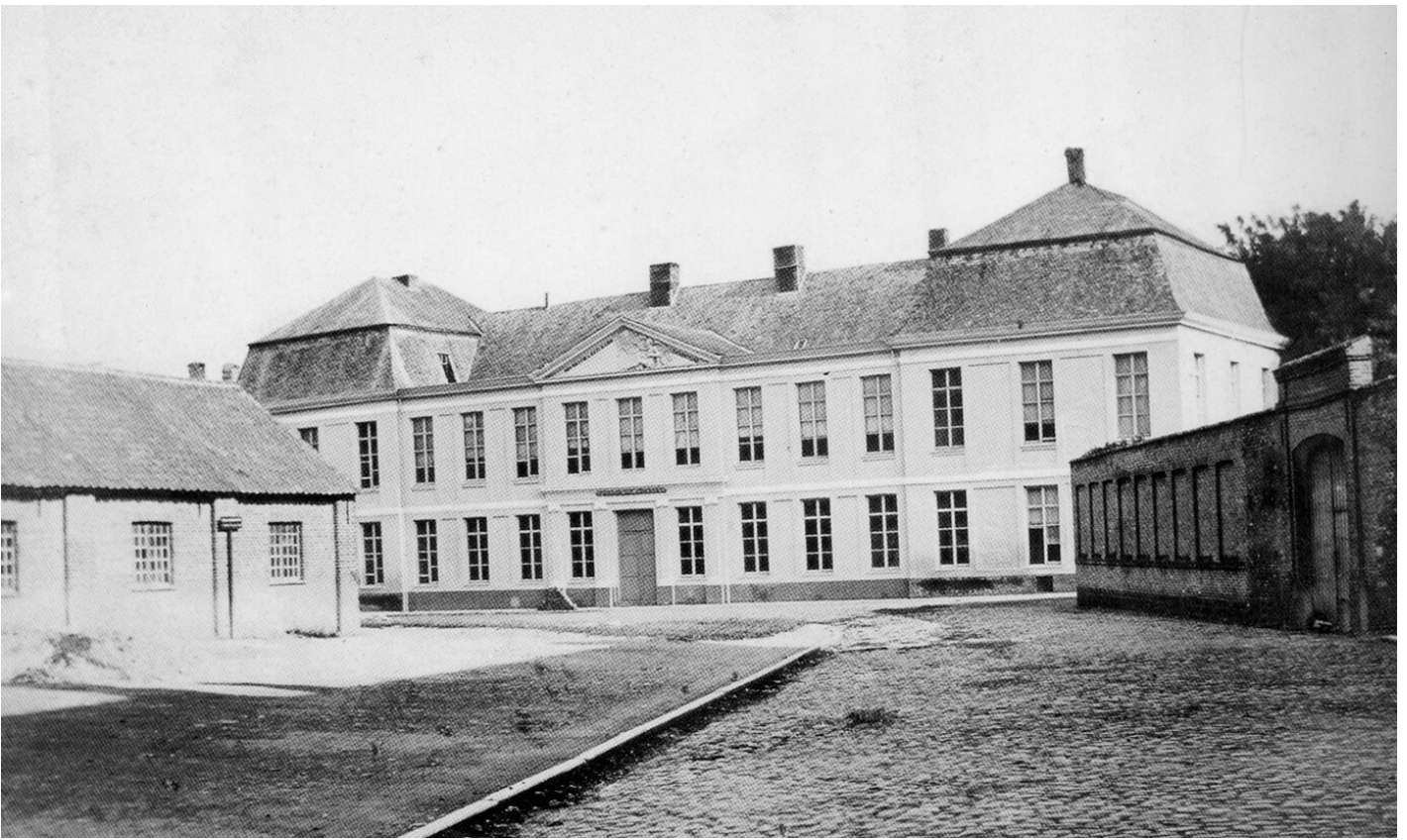
CO7

Draak komt uit de haard

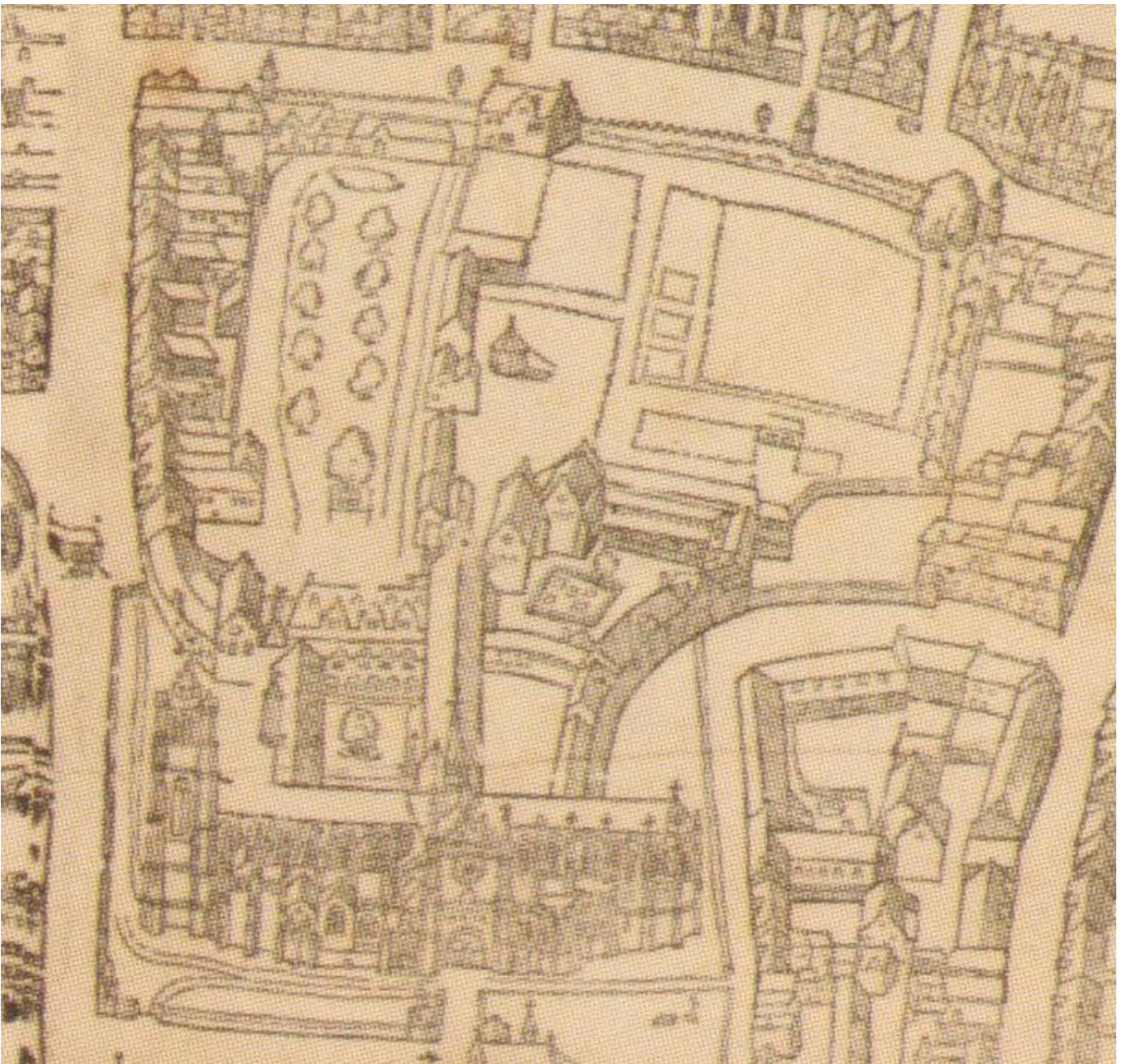
Als je als archeoloog in een erfgoeddepot werkt, dan komt daar zelden nog veldwerk bij kijken. Wanneer dit toch gebeurt, gaat het meestal om de conservatie van een mooie en uitzonderlijke vondst op een opgraving. Eind mei gingen de medewerkers van Erfgoeddepot DEPOTYZE aan de slag in het Astridpark in Ieper. Middeleeuwse versierde haardtegels werden gelicht voor een toekomstige tentoonstelling in het Yper Museum.

De opgravingen aan het Astridpark kaderen in de grote heraanleg van de straten en pleinen rondom de Sint-Maartenskathedraal. Op de huidige hoek met de Delaerestraat stond tot en met de Eerste Wereldoorlog het bisschoppelijk paleis dat na de afschaffing van het bisdom Ieper in de 19de eeuw als gerechtsgebouw werd gebruikt. Na de oorlog werd het niet heropgebouwd.

Interessant aan het bisschoppelijk paleis was zijn ligging. Het lag wat 'uit de haak', los van de omliggende gebouwen en straten. Pas tijdens het recente archeologisch onderzoek werd duidelijk hoe dit kwam. Het paleis, ontstaan in de 17de eeuw, had reeds een voorganger gekend op ongeveer dezelfde locatie en met dezelfde oriëntatie. En dit oudere gebouw gaat veel verder terug in de tijd, vermoedelijk omstreeks de helft van de 13de eeuw. Dit kunnen we vaststellen uit het feit dat de dikke muren van ongeveer 1 meter breedte zijn opgebouwd met ijzerzandsteen vanuit Heuvelland, met hier en daar een stuk baksteen erin. Dit betekent dat we in de overgangsfase zitten van het gebruik van ijzerzandsteen naar baksteen en dat kunnen we ongeveer rond 1250 situeren. Het gebouw situeerde zich aan de rand van de opgevulde gracht rond de kathedraal, waarmee ook de atypische ligging van het gebouw waarschijnlijk is opgelost. Welke functie dit gebouw had is nog niet helemaal duidelijk, maar het zou om de proosdij bij het klooster van Sint-Maartens kunnen gaan. De proost had een apart gebouw dat gelegen was binnen het grote, ommuurde domein van het Sint-Maartenskapittel. Dit kunnen we zien op de kaart van Thévelin-Destrée uit 1500.

Binnen dit proosdijgebouw werden nu twee haardvloeren opgegraven, aan weersijden van een gemene muur. De datering gaat momenteel uit naar de 15de eeuw. Deze vloeren dienden om vuur op te maken, terwijl de rest van de ruimte vaak een lemen vloer had. De ene vloer was opgebouwd uit op kant gezette leistenen, die in een mooi motief waren gezet. Het is voor de eerste keer dat dergelijke vloer in Ieper wordt opgegraven. Hij blijft bewaard onder de toekomstige groenzone van het Astridpark.

De tweede vloer was in twee materialen opgebouwd. Enerzijds gaat het om tegels die op hun kant zijn gezet in een vierkant motief. Daar werd vuur op gemaakt. Daarrond waren als verfraaiing versierde keramische tegels aangebracht, die vermoedelijk al op een andere plaats gerecupereerd werden. De volgende figuren komen hierin voor: een franse lelie, een bloemmotief, een leeuw, een opgejaagd hert en ook enkele draakfiguren.

Door de breekbaarheid van deze tegels en de precare bewaaromstandigheden, werd beslist om de tegels te recupereren om in de toekomst mogelijk tentoon te stellen. Hiervoor werd een speciaal schopje gemaakt dat de exacte grootte van een tegel heeft. Op deze manier kon een volledige tegel in één keer gelicht en in zijn geheel verpakt worden. In het Erfgoeddepot DEPOTYZE wachten de tegels op de volgende stappen van het conservatie- en restauratietraject.